

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200194
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7019200194.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu Mgr. Michala Novotného a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: I. J.R., L.O.. XX.XX.XXXX, J. S. Č.. XX, T., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska č. 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2019/2143 - 0002 Sp zo dňa 07.01.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. KE - 10Sa/6/2019-48 zo dňa 03.10.2023, takto

rozhodol:

- I. Návrh na prerušenie kasačného konania sa zamietla.
- II. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietla.
- III. Žalovanému sa náhrada trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. KE - 10Sa/6/2019-48 zo dňa 03.10.2023 (ďalej „napadnutý rozsudok“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného číslo UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2019/2143 - 0002 Sp zo dňa 07.01.2019 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) ako aj rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (ďalej „prvostupňový správny orgán“) číslo: KE1/OPHNVŠSD_ 13/SOC/2018/97491 - 47 zo dňa 11.10.2018 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“) a zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime v znení neskorších predpisov žalobcovi odňal preddavok na pomoc v hmotnej núdzi v sume 61,60 eur mesačne od 01.09.2018. V odôvodnení uviedol, že od 11.05.2018 bol žalobcovi priznaný invalidný dôchodok vo výške 125,30 eur mesačne. Tým došlo k zmene skutočností rozhodujúcich na nárok na pomoc v hmotnej núdzi. Za obdobie od 11.05.2018 do 31.08.2018 mu prvostupňový orgán zúčtoval so Sociálnou poisťovňou invalidný dôchodok s pomocou v hmotnej núdzi v sume 246,40 eur. Za obdobie poberania preddavku na pomoc v hmotnej núdzi od 01.05.2018 do 31.08.2018 preto príjemcovi nevznikol preplatok. Za príjem príjemcu v mesiaci september 2018 sa považuje invalidný dôchodok vo výške 75 % z celkovej výšky dôchodku, t. j. 93,97 eur v zmysle § 4 ods. 3 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Príjemca od 01.09.2018 nemá nárok na pomoc v hmotnej núdzi, pretože jeho príjem v mesiaci september 2018 je už nad hranicou nároku príjemcu na pomoc v hmotnej núdzi vo výške 61,60 eur mesačne.

3. Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodoval žalovaný, ktorý preskúmaným rozhodnutím jeho odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení konštatoval, že účastníkovi bola pomoc v hmotnej núdzi poskytovaná ako preddavok z dôvodu, že prebiehalo konanie vo veci invalidného dôchodku. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 19.09.2018 mu bol priznaný invalidný

dôchodok od 11.05.2018 v sume 125,30 eur mesačne. Priznaním invalidného dôchodku nastala zmena jeho príjmových pomerov, čo je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá má vplyv na výšku poskytovanej pomoci v hmotnej núdzi. Pretože príjem v mesiaci september 2018 v sume 93,97 eur (invalidný dôchodok v sume 125,30 eur, z ktorého sa za príjem nepovažuje 25 % v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona o pomoci v hmotnej núdzi) je vyšší ako úhrn súm nárokov, pomoc v hmotnej núdzi účastníkovi konania od 01.09.2018 nepatrí.

4. Správny súd v napadnutom rozsudku uviedol, že žalobca s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/88/2014 z 27.01.2016 namietal, že je stále v stave hmotnej núdze a preto tu nebol žiadny zákonný dôvod na odňatie dávky. Túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj vzhľadom na to, že rozsudok, na ktorý žalobca poukazuje, sa týka skutkovo inej veci. Sumy životného minima slúžia vo vzťahu k zákonu o pomoci v hmotnej núdzi na stanovenie hranice, pod ktorú nastáva stav hmotnej núdze. Stav hmotnej núdze však nezakladá automaticky nárok na pomoc v hmotnej núdzi, ako sa mylne domnieva žalobca. Správny súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že priznaním invalidného dôchodku nastala zmena v príjmových pomeroch žalobcu, čo bolo rozhodnou skutočnosťou, ktorá mala vplyv na odňatie nároku na poskytovanú pomoc v hmotnej núdzi. Nakoľko od 01.09.2018 príjem žalobcu vo výške 93,97 eur je už nad hranicou nároku žalobcu na pomoc v hmotnej núdzi vo výške 61,60 eur (§ 10 ods. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotnej núdzi), žalobca prestal spĺňať podmienky ustanovené v § 9 ods. 1 citovaného zákona. Poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR (ďalej „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7Sžsk/106/2020 z 25.05.2022.

5. Proti tomuto rozsudku podal kasačnú sťažnosť žalobca. Opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/88/2014 z 27.01.2016. Podľa neho nárok na priznanie pomoci v hmotnej núdzi je daný vtedy, ak občan nedosahuje príjem v sume životného minima a zároveň nevlastní ani majetok, z ktorého by si mohol zabezpečiť základné životné podmienky. Ako podstatnú námietku uviedol, že invalidný dôchodok a to ani časť z neho sa nemôže chápať ako príjem vo faktickom slova zmysle, ktorý by mal byť zahrnutý do príjmov na účely zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Tieto príjmy vôbec nemali byť zákonodarcom zahrnuté do príjmov na účely tohto zákona. Tým, že tieto príjmy zahrnuté do príjmov boli, došlo k zásahu do práva na zabezpečenie základných životných podmienok osoby v hmotnej núdzi podľa článku 39 ods. 4 Ústavy SR (od 01.01.2023 čl. 39 ods. 6, pozn. kasačného súdu), pričom nesúhlasil s právnym názorom uvedeným v rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Sžsk/106/2020. V tejto súvislosti žiadal, aby kasačný súd inicioval na Ústavnom súde SR (ďalej „ústavný súd“) konanie podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR (ďalej „ústava“) o súlade § 4 zákona o pomoci v hmotnej núdzi s článkom 39 ods. 4 ústavy. V prípade, ak by ústavný súd tomuto návrhu vyhovel, žiadal, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil.

6. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 07.12.2023. Stotožnil sa s právnym názorom správneho súdu a poukázal na znenie § 4 ods. 3 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, po oboznámení sa so súdnym a administratívnym spisom a dôvodmi kasačnej sťažnosti, ktorými nebol viazaný (§ 453 ods. 2 SSP) zistil, že kasačnej sťažnosti nie je možné priznať úspech.

8. Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým prvostupňový správny orgán odňal žalobcovi preddavok na pomoc v hmotnej núdzi s odôvodnením, že od 01.09.2018 mal príjem - 75 % priznaného invalidného dôchodku - vyšší, ako nárok príjemcu na pomoc v hmotnej núdzi. Žalovaný sa s týmto posúdením veci v plnom rozsahu stotožnil. Žalobca nenamietal skutkové okolnosti daného prípadu, namietal len právne posúdenie s poukazom na to, že jednak nedosiahol hranicu sumy životného minima ani priznaním invalidného dôchodku a jednak namietal ústavnosť § 4 ods. 3 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi, ktorý stanovuje, že za príjem na účely tohto zákona sa nepovažuje 25 % z invalidného dôchodku. Žalovaný mal za to, že za takýto príjem sa nemôže považovať invalidný dôchodok ako celok.

9. Podľa čl. 39 ods. 6 ústavy v znení účinnom od 01.01.2023 každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

Podľa § 4 ods. 3 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi v znení účinnom ku dňu 19.01.2019 (právoplatnosť preskúmaného rozhodnutia) príjem na účely tohto zákona nie je 25% z materského, invalidného dôchodku bez jeho zvýšenia na sumu minimálneho dôchodku, sociálneho dôchodku priznaného z dôvodu invalidity, sirotského dôchodku, vdovského dôchodku a vdoveckého dôchodku, ak vdova alebo vdovec dovŕšil dôchodkový vek, a z vyrovnávacieho príplatku.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona suma pomoci v hmotnej núdzi sa určí ako rozdiel medzi úhrnom súm uvedených v § 10 ods. 2, 3, 5 a 8, § 11 ods. 2, § 12 ods. 2, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 2 a úhrnom súm príjmu podľa § 4.

Podľa § 25 ods. 2 prvá veta citovaného zákona pomoc v hmotnej núdzi sa odníme, zvýši alebo zníži a vyplatí sa vo vyššej sume alebo v nižšej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na pomoc v hmotnej núdzi.

10. Kasačný súd konštatuje, že tu nastolenej právnej problematike sa už venoval vo svojich viacerých rozhodnutiach. Podľa § 464 ods. 1 SSP poukazuje na svoje rozhodnutia v obdobných právnych veciach, ktorých prevzatú časť uvádza.

11. V rozsudku sp. zn. 7Sžsk/106/2020 (na ktorý poukázal aj správny súd) bol posudzovaný tento skutkový stav: žalobcovi (totožnému ako v tu prejednávannej právnej veci) bol od 01.01.2019 priznaný zvýšený invalidný dôchodok v sume 129,50 eur mesačne. Suma 75 % z tejto sumy t. j. 97,12 eur mesačne bola vyššia ako nárok žalobcu na dávku v hmotnej núdzi podľa § 10 ods. 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi (61,60 eur mesačne) a preto prvostupňový správny orgán žalobcovi nepriznal právo na pomoc v hmotnej núdzi. Najvyšší správny súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom správneho súdu, že v danom prípade správne orgány správne právne vyhodnotili zistený skutkový stav (bod 22). K návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP, ktorý správny súd zamietol, uviedol nasledovné:

„ ... 30. K tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR 30.6.2006 sp. zn. PL.ÚS 3/04, v ktorom sa Ústavný súd SR zaoberá nad minimálnou úrovňou zabezpečenia základných životných podmienok (t. j. úroveň uspokojovania základných životných podmienok osoby v hmotnej núdzi, pod ktorú už nemožno ísť, aj vzhľadom na zachovanie ľudskej dôstojnosti), za ktorú je podľa neho možné považovať spôsob zabezpečenia základných životných podmienok formou vecnej dávky. V uvedenej súvislosti uvádza § 19 ods. 2 zák. č. 599/2003 Z. z. (vtedy účinný, ktorý bol zrušený v súčasnosti platným zákonom č. 417/2013 Z. z., pozn. kasačného súdu), keď vecná dávka je vymedzená jedným teplým jedlom denne, nevyhnutným ošatením a poskytnutým prístreším (v súčasnosti § 2 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z., pozn. kasačného súdu).

31. Tiež prostredníctvom svojej judikatúry (nález sp. zn. Pl. ÚS 19/08) Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že hospodárske, sociálne a kultúrne práva a slobody sú právami druhej generácie, ktorých podoba a obsah v podstatnej miere závisí od ekonomických a hospodárskych možností štátu, a je pre ne podstatné to, že sa ich podľa článku 51 ods. 1 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Nejde preto o právo aplikovateľné priamo na základe ústavy, ale o také právo, ktorého uplatnenie je možné len v súlade s bežným zákonodarstvom. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu taktiež vyplýva, že priestor pre voľnú úvahu poskytnutý ústavou zákonodarcovi pri prijímaní týchto zákonov nemožno chápať absolútne; jej limity treba hľadať predovšetkým v ústavných princípoch a v požiadavke ochrany ďalších hodnôt, na ktorých je ústava založená a ktoré chráni.

32. K samotnej diferenciacii pri zabezpečovaní základných životných podmienok v príslušnom zákone ústavný súd konštatoval, že diferencované zabezpečenie základných životných podmienok neznamena automaticky jeho nesúlad s článkom 39 ods. 2 ústavy (v súčasnosti sa jedná o článok 39 ods. 4 ústavy) vzhľadom na absenciu definovania základných životných podmienok v ústave, ktorá umožňuje zákonodarcovi zvážiť, akým spôsobom zabezpečenie tohto základného práva zrealizuje; tak mu to nakoniec umožňuje aj článok 39 ods. 3 ústavy (v súčasnosti sa jedná o článok 39 ods. 5 ústavy).

33. Z uvedeného je zrejmé, že obsahom povinnosti štátu zabezpečiť právo na pomoc v hmotnej núdzi (článok 39 ods. 4 ústavy) je zaistiť subjektom práv istý minimálny sociálny štandard, a nie adekvátny životný štandard v súlade s ich požiadavkami, ako je to týmito subjektmi niekedy mylne vnímané a požadované. Každý, kto je v hmotnej núdzi, teda má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie jeho základných (minimálnych) životných podmienok. Pre zabezpečenie potrieb týchto jednotlivcov je v prvom rade nevyhnutná ich vlastná aktivita, ich príjmy a ich využívanie majetku.

Solidaritu štátu vo forme dávky v hmotnej núdzi je potom možné považovať až za poslednú možnosť po vyčerpaní ostatných prostriedkov základných životných podmienok. Tento princíp je zo systematiky v ustanovení zákona o pomoci v hmotnej núdzi celkom zrejmý, keď zákon v prvom rade predpokladá, že občan na zabezpečenie svojich základných životných podmienok využije svoj vlastný príjem. V prípade, že jeho príjem nedosahuje sumu životného minima, je občan povinný zabezpečiť si základné životné podmienky predovšetkým užívaním svojho vlastného majetku, správou vlastného majetku, predajom vlastného majetku alebo prenájmom vlastného majetku, ak takýto majetok vlastní. Až v prípade, že občan nielenže nedosahuje príjem v sume životného minima, ale ani nevlastní majetok, z ktorého by bolo možné zabezpečiť jeho základné životné podmienky, je daný nárok na priznanie dávok v hmotnej núdzi.

34. Žalobca v tejto súvislosti poukazoval na to, že je nespravodlivé, že ako príjem sa podľa zákona o pomoci v hmotnej núdzi posudzuje aj 75% z invalidného dôchodku, keď podľa jeho názoru v podstate len kompenzuje poškodenie zdravotného stavu a teda zníženú schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť invalidných osôb. K tomuto kasačný súd poznamenáva, že invalidný dôchodok je jednou z dávok sociálneho poistenia poskytovaných podľa zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Dávkami sociálneho poistenia sa kompenzuje strata alebo zníženie príjmu zo zárobkovej činnosti z dôvodu vzniku sociálnej udalosti, v danom prípade vzniku invalidity, za splnenia ďalších podmienok stanovených v z. č. 461/2003 Z. z. Je teda možné konštatovať, že dávka invalidného poistenia - invalidný dôchodok - predstavuje kompenzáciu (náhradu, odškodnenie) príjmu v prípade jeho straty v dôsledku vzniku invalidity. Keďže invalidný dôchodok je teda určitá náhrada za zníženie príjmu, potom postup zákonodarcu, ktorým v zmysle § 4 ods. 3 písm. c/ zahrnul do príjmov na účely zákona o pomoci v hmotnej núdzi aj časť invalidného dôchodku, nemožno posudzovať ako svojvoľný ani zasahujúci podstatu práva na zabezpečenie základných životných podmienok osoby v hmotnej núdzi v zmysle článku 39 ods. 4 ústavy. Podľa názoru kasačného súdu, v zhode s právnym názorom správneho súdu, sformulovanie tejto podmienky v zákone v zmysle článku 39 ods. 5 ústavy možno v právnom štáte považovať na základe rozumnej úvahy za vhodné a teda primerané. Keďže nebol dôvod na iniciovanie požadovaného prieskumu ústavnosti, správne krajský súd nevyhovel žiadosti žalobcu o prerušenie súdneho konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP. ...“

12. Ďalej v rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 9Sžsk/7/2021 bol právne posudzovaný tento skutkový stav: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny od 28.02.2017 zastavil žalobcovi výplatu preddavku na pomoc v hmotnej núdzi, keďže priznaný invalidný dôchodok po zvýšení 96,60 eur mesačne prevyšoval aj po odpočítaní súm, na ktoré sa neprihliada, vyplatený preddavok na pomoc v hmotnej núdzi. Najvyšší správny súd vec právne posúdil nasledovne:

„... 10. Podľa čl. 39 ods. 4 a 5 ústavy každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok; podrobnosti o tomto práve ustanoví zákon. Tomuto sociálnemu právu zodpovedá pozitívny záväzok štátu, teda jeho realizácia vyžaduje pozitívne plnenie. Podoba a obsah týchto plnení závisia od ekonomických a hospodárskych možností štátu, takže zákonodarca má v tomto smere širokú mieru voľného uváženia. Preto sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať tohto práva len v medziach zákonov, ktoré ho vykonávajú. Podľa judikatúry ústavného súdu limity treba hľadať predovšetkým v ústavných princípoch a v požiadavke ochrany ďalších hodnôt, na ktorých je ústava založená a ktoré chráni (porov. napr. nález sp. zn. PL. ÚS 8/2014). Zákonodarca hmotnú núdzu síce vymedzil ako stav, kedy príjem členov domácnosti nedosahuje sumu životného minima (§ 2 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z. z.). Zároveň však ustanovil, že sa takejto osobe poskytne v tejto situácii len pomoc v hmotnej núdzi do určitej sumy (§ 15 ods. 1 cit. zák.). Ani ustanovenie čl. 39 ods. 4 ústavy totiž nevyžaduje, aby bola pomoc poskytovaná do takej výšky, aby sa dotknutá osoba dostala zo stavu hmotnej núdze, ale žiada len, aby sa takej osobe poskytla pomoc na zabezpečenie základných životných podmienok, za ktoré citovaný zákon považuje jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a prístrešie (§ 2 ods. 2 cit. zák.). Takouto úpravou zákonodarca neprekročil uvedené limity svojho uváženia. ...“

Tento rozsudok bol podrobený testu ústavnosti v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 92/2023 zo dňa 02. marca 2023. Ústavný súd uviedol: „... 14. Ústavný súd dodáva, že vníma ťaživú sociálnu situáciu sťažovateľa. Ako bolo už uvedené, výška dávok hmotnej núdze môže byť ústavnoprávnou témou. Ústavný súd už vo veci sp. zn. PL. ÚS 3/04 posudzoval ústavnosť obdobných ustanovení v staršom zákone č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov - výšky dávok v hmotnej núdzi, pričom v roku 2006 návrhu nevyhovel. Z

procesných dôvodov bol neskôr uznesením č. k. PL. ÚS 36/2015 odmietnutý návrh verejnej ochrankyne práv na posúdenie ústavnosti aktuálneho zákona č. 417/2013 Z. z.“

Kasačný súd nemá dôvod odkloniť sa od právnych názorov uvedených vo vyššie uvedených rozsudkoch. K aplikácii § 4 ods. 3 písm. c) a § 15 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi na prípad žalobcu konštatuje, že boli aplikované v súlade s ich gramatickým i teleologickým výkladom. Ani sťažnostná námietka, že ustanovenie § 4 ods. 3 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi je v rozpore s čl. 39 ods. 4 (od 01.01.2023 ods. 6, pozn. kasačného súdu) ústavy, nemá oporu v právnych názoroch najvyššieho správneho súdu a ústavného súdu. Preto kasačný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie kasačného konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP z dôvodu iniciovania konania o súlade § 4 ods. 3 písm. c) zákona o pomoci v hmotnej núdzi s článkom 39 ods. 6 ústavy. Žalobca tento návrh okrem toho, že konštatoval zásah do tohto ústavného práva, ničím neodôvodnil a kasačný súd sám dôvod na prerušenie kasačného konania z tohto dôvodu nevzhladol.

Kasačný súd ako právne nedôvodnú vyhodnotil aj argumentáciu rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/88/2014 z 27.01.2016. Z uvedeného rozsudku totiž nevyplýva záver, ktoré z neho vyvodil žalobca, totiž že každá osoba, ktorá nedosahuje životné minimum, má nárok na pomoc v hmotnej núdzi. V prvom rade rozsudok posudzoval inú právnu otázku, a to či pre posúdenie podmienok nároku na dávku v hmotnej núdzi postačuje iba skúmanie žalobcových príjmov, a či nie je potrebné skúmať tiež jeho pohľadávky. Najvyšší súd uviedol, že až v prípade, že občan nielen že nedosahuje príjem v sume životného minima, ale ani nevlastní majetok, z ktorého by bolo možné zabezpečiť jeho základné životné podmienky, je daný nárok na priznanie dávok v hmotnej núdzi. K tomu kasačný súd uvádza, že v tejto situácii sa posudzuje jej nárok v zmysle zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Pomoc v hmotnej núdzi sa určí ako rozdiel medzi úhrnom všetkých súm pomoci, na ktoré by mala fyzická osoba podľa tohto zákona nárok (medzi nimi je aj dávka na zabezpečenie základných životných podmienok) a úhrnom súm príjmov podľa § 4, medzi ktorými je aj 75 % sumy invalidného dôchodku. Z uvedeného teda vyplýva, že osobe s príjmom, ktorý nedosahuje výšku životného minima, môže, ale nemusí byť pomoc priznaná.

13. Keďže kasačný súd nevzhladol žiadne dôvody na zrušenie preskúmaného rozhodnutia a napadnutého rozsudku správneho súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil, kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

14. O náhrade trov kasačného konania bolo rozhodnuté podľa § 168 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný a má právo na náhradu jeho trov, súd náhradu nepriznal, pretože neboli splnené podmienky aplikácie § 168. Žalobca ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov kasačného konania (§ 167 ods. 1 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP).

15. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.